

LBRIS

We know
books

LUCIA VERONA

CRIMA DE LA JUBILEU

SERIA STELLA MARIAN-HARRINGTON 1

EDIȚIA A TREIA

București 2019

Personajele:

Laurențiu Sângeorzanu. Multimilionar. I se spune magnat, oligarh, boss, șefu'. Împlinește cincizeci de ani.

Mihai Tincu. Deputat. Conform unor zvonuri, va fi numit ministru.

Adelina Nițoiu. Blondă. Prezentatoare meteo la o televiziune, amanta lui Laurențiu.

Valentina Marinescu. Vegetariană.

Alex Ștefănescu. Critic și istoric literar.

Andrei Manu. Ziarist. Analist politic, invitat adesea la „tocșouri”.

Ovidiu Răzdolescu. Medic ginecolog. Îi place să spună bancuri și le spune cu mult haz.

Barbu Petrescu. Director de bancă. Un om serios și prudent.

Sorin Pavelescu. Avocat. Căsătorit cu o notăriță.

Elena Vizireanu. Șefa de cabinet a lui Laurențiu. Devotată.

Lawrence Budd. Om de afaceri american.

Gianfranco Morelli. Un italian care are un lanț de pizzerii.

Guy Carneau. Om de afaceri francez.

Sorana Ionaș. Medic internist, o femeie discretă.

Emilian Purcaru. Directorul hotelului Dava. Omul șefului.

Ionica. Recepționeră, cameristă la hotelul Dava.

Stella Marian-Harrington. Soprană de coloratură. Celebrissimă. Nu pleacă la drum fără un roman polițist.

Lordul Peter Harrington. Fotograf.

George Șerban. Milionar.

Jerry. Englez.

Alți invitați, soții, amante, șoferi, chelneri, bucătari

Toate întâmplările din această carte și cele mai multe personaje sînt imaginare. Există și două personaje reale care, la cererea lor, apar în paginile cărții, dar acțiunile, vorbele și gîndurile lor sînt, în cea mai mare parte, tot ficțiune.

Prolog

Șapte oglinzi reflectau chipurile a șapte femei, toate cu tutu-uri albe și cu părul prins în coc, împodobit cu pene albe de lebedă. Sau așa trebuia să pară. Pe cealaltă latură a încăperii, alte șapte oglinzi, alte șapte balerine. Alte câteva, costumate identic, erau în cabina vecină, ceva mai mică. Se pregăteau pentru ultimul act, mai trăgeau o linie pe pleoape cu creionul dermatograf, pulverizau fixativ pentru a potoli o șuviță rebelă, dădeau, în grabă, cu puful de pudră pe obraji și pe nas. Se auzi soneria care le chema în scenă. Pe rînd, se ridicară și se îndreptară spre culise. Una singură rămase la locul ei.

— Nu vii, Marilena?

— Vin într-o clipă.

Abia pe scenă observară că Marilena n-a apărut. Dintr-unul din șiruri lipsea o lebedă.

O descoperiră după spectacol, cu gîtul frînt. Fusese sugrumată cu propriul ei colier, un șirag de ștrasuri pe care criminalul îl transformase în garou cu ajutorul unui creion dermatograf.

Fuseseră suspectate toate, luni de zile, interogate cu orele la miliție, se auzise că ar fi urmat să primească un rol de solistă, ceea ce părea un mobil serios, iar ofițerul de securitate însărcinat cu supravegherea teatrului (mai avea în grijă și muzeul de istorie, magazinul universal și două restaurante) nu omitea, oridecîteori se întîlnea cu una sau alta dintre balerine, să întrebe:

— Tot criminală, tot criminală?

Unele luau asta în glumă. Altele izbucneau în plîns, vreo două îl înjurau. De mamă.

În cele din urmă s-a anunțat că asasinul a fost prins, era chiar iubitul Marilenei, deși el nega cu înverșunare, spunea că nici nu fusese la teatru în seara aceea. Era un individ oricum suspect, făcuse școala de ofițeri, dar fusese exmatriculat înainte de absolvire și lucra ca profesor suplinitor de sport la o școală generală dintr-un cartier mărginaș, se mai știa și că era bișnițar, la el găseai întotdeauna cafea, țigări, un whisky, un parfum franțuzesc. Înalt, suplu, cu ochi verzi și părul blond spre castaniu, avea mare succes la femei și Marilena nu fusese prima lui amantă dintre balerine.

Avea centură neagră la karate și, în pușcărie, încă din prima zi îi bătuse pe cei mai fioroși criminali și se impusese ca lider. Apoi dispăruse. Pur și simplu, într-o dimineață nu răspunse la apel. Cum reușise să evadeze a rămas multă vreme un mister. Gardianul-șef a fost dat afară, ceilalți gardieni au fost sancționați, tîrziu s-a aflat că fugise purtînd hainele și ochelarii medicului penitenciarului, în timp ce acesta zăcea în infirmierie, îndopat cu somnifere. Dacă cineva s-ar fi uitat bine la cei doi, ar fi observat o asemănare superficială, dar nu mai mult, mai ales că medicul avea un umăr mai sus decît celălalt și schiopăta ușor. Aceste defecte erau ușor de imitat, dar trebuia să ai talent ca s-o faci.

O vreme s-a mai discutat în oraș despre evadarea lui, pe care unii o luau drept recunoaștere a vinovăției, iar alții dimpotrivă. „Nu, dom'le, dacă era criminal, nu-l lăsa viu pe doctor, îi ardea o labă și-l termina”, spuneau apărătorii lui. Chiar și printre ofițerii de la judiciar erau unii de părere că dosarul „Moartea lebedei” ar trebui lăsat cu „autor necunoscut”. Dar locotenentul care răspundea de caz insista că asasinul este cel arestat de el. Nu era vina lui că acesta evadase din penitenciar, și încă atît de ușor.

La fel de ușor și la fel de misterios a dispărut și din țară. Când s-a dat alarma pentru căutarea lui, el, cu Wartburgul doctorului, ajunsese deja în București. A abandonat mașina, a intrat în magazinul „Adam”, de unde și-a cumpărat un costum și o cravată, două cămăși și alte câteva lucruri necesare. Și-a petrecut ziua în cinematografe, iar spre seară a trecut pe la o frizerie. Îmbrăcat elegant și mirosind a colonie, a intrat într-un restaurant din centru. Știa că localurile sînt supravegheate, dar riscul îl atrăgea, îl excita chiar. Restaurantul era plin, de aceea ceru voie să se așeze la o masă unde era un scaun liber. Celelalte erau ocupate de un turist francez și două fetișcane pe care acesta le agățase ceva mai devreme. Nu păreau profesioniste. Au intrat în vorbă și francezul, pe nume Pierre, Pierre Monnot, l-a invitat să se alătore grupului lor. Foarte volubil, încîntat să cunoască un tînăr român care vorbea atît de bine franceza, Pierre a povestit că sosise abia la prînz la București, venind de la Brașov și avea să plece a doua zi la șase dimineața spre Paris, dar voia să cunoască viața de noapte a Bucureștiului. Petrecerea a continuat la „Salonul spaniol”, apoi la „Melody”, apoi în camera de hotel a lui Pierre. Spre dimineață, turistul de la 326, după ce a condus la un taxi două fete cam amețite, a urcat în cameră, a coborît din nou, de data asta cu o valiză nu prea mare, a achitat nota, lăsîndu-i un *pourboire* gras receptionerului de noapte și a plecat cu un taxi la aeroport. Abia pe la ora 10, cînd avionul aterizase deja la Paris, Pierre Monnot – cel adevărat — s-a trezit în camera lui de hotel, cam buimac și a constatat că-i lipsesc actele, biletele de avion și banii. Nu-și amintea decît de fete, uitase complet că mai fusese un bărbat la petrecere. Dar cine plătise nota de la hotel?

De la aeroportul Orly, fără să-și ia măcar o zi răgaz ca să viziteze Parisul, se duse direct să se înroleze în Legiunea Străină. Visa de ani de zile să ajungă acolo, un vis care apăruse când fusese exmatriculat din școala de ofițeri. Își dorise dintotdeauna o carieră militară, iar dacă în România nu l-au vrut, Legiunea Străină din Franța era singura soluție. Îi mulțumi în gând tatălui său, profesor de franceză, că-l terorizase cu *si conditionnel* și alte delicii ale gramaticii franceze. Tot în gând îi mulțumi și domnului Pierre Monnot din Dreux, care-l ajutase, fără să știe, să-și împlinească visul. Își promise — și se ținu de promisiune — ca, din prima soldă, să-i trimită o sumă echivalentă cu cea pe care i-o luase, minus prețul camerei de hotel. Nu-i plăcea să rămână dator.

Începea, pentru el, o nouă viață.

Capitolul 1

— Fă, Valentino, la ce-mi trebuie mie o cîntăreață de operă la petrecere? Îl aduceam pe Al Bano... sau pe ăla de la iu tu, Bono... Sau pe Madonna...

— Pe ăștia îi poate aduce orice cocălar, tu trebuie să arăți că ai clasă...

— Nu mai spune! Clasă! Parcă ar da cineva cineva doi bani pe asta...

— Cum vrei, Laur...

— Deși, cu extinderea asta în străinătate... Mda... s-ar putea să nu fie chiar o prostie... E și mai original. Bine, dacă zici tu, invit o cîntăreață.

— Nu o cîntăreață oarecare, Laurențiu. O primadonă. O divă. Una care cîntă la Scala și la Metropolitan...

— Bine, bine, n-am acum timp de asta, o să te caute Emilian pentru detalii.

În vara aceea, în București păreau să fie la modă sandalele cu toc cui, cel puțin asta puteai constata privind caldarîmul. Fuseseră două săptămîni toride, temperatura nu coborîse ziua sub 37 de grade, se topea asfaltul, păstrînd urmele tocurilor, adînciturile formau un model ajurat pe trotuar, mai rare pe margini, mai înghesuite în preajma trecerilor de pietoni. La televizor, medicii dădeau sfaturi populației — cum să se protejeze de insolație, să

se hidrateze, cît și ce să bea -, iar în locurile aglomerate se instalaseră corturi de prim ajutor unde se distribuia apă plată.

Apoi au început ploile. De la cod galben de caniculă, meteorologii trecuseră la cod tot galben, dar de ploaie, apoi portocaliu, apoi roșu, se anunțau ploi diluviene și inundații, dar la București lumea nu lua în serios avertismentele. O ploică, acolo, bună numai să transforme în noroi praful de pe bulevarde. Abia sosită din Anglia, Stella privea cu o oarecare neliniște băltoacele de dimensiuni atlantice.

— Nu vă faceți probleme, doamnă, trimit o mașină să vă ia de acasă, nici o picătură de ploaie nu vă va atinge, îi spusese la telefon un glas ciudat, timbrul era cînd cald și catifelat, de bariton, cînd aspru, cu accente triviale. Era curioasă cum o fi posesorul vocii.

Va afla în curînd. Ora 11 fix. Se auzi soneria interfonului. Era șoferul unui Mercedes bleumarin oprit în fața casei, limuzina care avea să o ducă la... nici nu știa bine unde. Se mai privi o dată în oglinda gen Hollywood, cu multe becuri, oglinda care arată adevărul. „Cam mult fard de obraz... și rimelul e exagerat... Et alors? Face parte din personajul meu... Și eu care voiam vacanță, fără public, fără machiaj, fără nimic artificial...”

— Jerry, let's go!

— Just a second, răspunse Jerry, un tînăr de vreo 18-19 ani, aproape un adolescent, înalt, cu părul vopsit în mov și vernil, cu ochelari, care se juca pe laptop. După două clickuri răcni un „Yeeees!”, închise laptopul, îl aruncă într-un rucsac și se îndreptă spre ieșirea din apartament, nu înainte de a înhăța bagajele.

Cu poșeta pe umăr și *nécessaire*-ul de machiaj în mîină, Stella coborî treptele în urma tînărului, care căra două valize uriașe. În spatele ei, Angela, femeia care, de peste douăzeci de ani, îi făcea menajul, venea cu alte două valize.

LIBRIS | We know
books

— Parcă ai pleca pe o lună în America, nu două zile pe-aici pe-aproape, bombăni ea.

— În America e mai simplu, acolo cinci stele înseamnă cinci stele, aici habar nu am ce mă așteaptă.

— Asta așa-i. Ce ți-o fi venit să pleci pe vremea asta?

Vorbea cu o familiaritate firească, fusese prima cabinieră a Stellei, apoi o urmasă de-a lungul unei cariere strălucite și unei vieți furtunoase. Se obișnuise de mult cu accesele temperamentale ale Stellei, cu crizele de depresie, cu momentele de exaltare. Era confidenta ei, persoana în care avea perfectă încredere, mai apropiată decât dacă ar fi fost rude. Mult timp o însoțise pretutindeni, în toate locurile unde cînta, dar de cîțiva ani prefera să stea în România. Cînd Stella era plecată – adică vreo zece luni pe an – Angela îi păzea apartamentul de lîngă Piața Lahovari și pe cîinele Pichi.

Deschise ușa de la intrare și o rafală de ploaie pătrunse în hol.

— Nu ieși încă, așteaptă să aduc o umbrelă.

Ploaia se întetise și apa stătea deja de o jumătate de palmă pe trotuar. Stella păși cu grijă, noroc că purta pantofii cei mai la modă în vara aceea, cu talpă groasă de 3 cm și tocuri foarte înalte. Ajunse cu bine și relativ uscată în limuzină. Jerry, cu părul șiroid de ploaie și tricoul de pe el numai bun de stors, se așeză lîngă ea.

— You should dry yourself, you can catch a cold, îi spuse.

— No, it's OK.

— Rupere de nori, comentă șoferul.

Chiar așa, ce i-o fi venit să plece pe vremea asta?

Totul a început la Londra. Mai avea două spectacole cu „Lucia di Lammermoor” la Covent Garden și se pregătea de o vacanță fără griji, cînd s-a pomenit cu un telefon de la impresarul ei din Milano, cu o propunere mai mult decât

bizară. Un bogătaş român, i-a spus un nume de care nu auzise în viața ei, dorea ca ea să cînte la aniversarea lui de 50 de ani, într-un hotel de lux undeva spre munte. La auzul acestei propuneri impertinente, îi sărise țandăra.

— Per dio, ma tu sei un idiota, un mascalzone, un Arroghè merda, filio di putana, testa di cazzo, vaffanculo, pezzo di merda, porca Madonna, porca miseria !

Îi făcuse impresarului ceea ce ea numea „o mică scenă”. Cum de i-a trecut prin cap așa ceva? Să cînte ea la un neica nimeni, un oarecare îmbogățit? Ce era ea, diseuză? Cu răbdare, milanezul îi mai explică o dată că era vorba de un potentat, un multimilionar, un așa-numit *barone locale*.

— Barone di merda! Tu sei un idiota! țipase Stella.

— Si, carissima.

Impresarul, fără a părea impresionat de invective, o ascultase liniștit, apoi îi spusese suma. Cifra o lăsase fără glas cîteva secunde. Nu, nu chiar cît lua Pavarotti pentru un concert pe stadion, dar de vreo trei ori mai mult decît iau cei mai mari cîntăreți pentru un spectacol la Scala sau la Metropolitan. Totuși, să renunțe la bunătate de vacanță?

— Cere-i să dubleze suma! îi poruncise impresarului.

Și a mers! Foarte ciudat. Foarte, foarte ciudat. Era intrigată. Nu-i venea să creadă că există cineva care dă atîția bani pentru o cîntăreață de operă. Nu în vremurile astea de criză și nu în România. Ce se ascundea aici? Păstrase invitația, scrisă pe hîrtie cu antet, un castel în vîrf de munte... Ce idee! „Bla, bla, bla bla... ne veți face o mare onoare, bla, bla,... vocea și măiestria dumneavoastră... Vă așteptăm, împreună cu acompaniatoarea dumneavoastră, în ziua de... Vă pun la dispoziție o limuzină pentru transportul de la București la hotelul Dava...”

Ce nume de hotel! ...

Discutase și cu Peter, soțul ei, într-unul din rarele momente cînd acesta era acasă. Fiul cel mai mic al unui

LIBRIS | We know books

aristocrat de viță veche, Peter, cu slabe șanse de a face carieră politică (de politică se ocupa fratele lui mai mare, Robert, care moștenise titlul, conacul strămoșesc și locul din Camera Lorzilor), își descoperise talentul de fotograf. Relațiile de familie îl ajutaseră, desigur, așa că se lansase ca fotograf de personalități, solicitat de reviste prestigioase. Nu o dată fotografiase membri ai familiei regale, șefi de stat, miliardari, dar prefera să immortalizeze scriitori, actori, cântăreți. Numele lui devenise cunoscut și după un timp intrase, cu succes, în industria editorială, dar aparatul de fotografiat rămăsese prietenul lui de nădejde. O cunoscuse pe Stella la Covent Garden, după un spectacol cu „Flautul fermecat”. Fotografia ei, în rochia *bleumarine* înstelată cu mii de paiete a Reginei Noptii, apăru pe coperta revistei Life. Iar ceea ce începuse ca un mic flirt devenise o căsătorie foarte plăcută pentru amândoi, care dura deja de peste cincisprezece ani. Se vedeau rar – ea era mereu în turnee, el alerga cu aparatul de fotografiat din Japonia în Argentina și apoi pe Kilimanjaro – dar se simțeau minunat împreună. Când apucau să se vadă. Acum Peter abia venise din Noua Zeelandă și se pregătea să plece în China.

— Ask GS, he must know all about this man, sugerase el.

— Excellent idea, răspunse ea. GS, adică George, pe numele lui întreg George Șerban, era un prieten din București, pe care Peter îl simpatiza și cu care avea și oarecari relații de afaceri reciproc avantajoase. Stella îl căută, dar George era deja în vacanță, pe o mică insulă din sudul Corsicii, un bolovan aruncat în Mediterana. Semnalul de mobil era slab, reușise să înțeleagă doar că e acolo și nu în București. La naiba!

Până la urmă fusese nevoită să accepte. Impresarul insistase, normal, el lua 20 la sută din câștig.

